

rettiget og bør vinde den største Tilslutning blandt alle oplyste og tænkende Mennesker.

Rundt om i Udlandet er Avtoriteterne paa Benene for at hindre den store Arbejderhær i at rykke frem med sin menneskelige Fordring. Soldaternes Skydevaaben og Politikniplerne er rede. Man stiller sine Tropper op paa aabne Pladser og Gader, eller man lægger dem paa Lur i Baghold for at lade dem springe frem, om den sammenstimlende Mængde skulde raabe lidt for højt, eller om Haabet og Begejstringen for deres berettigede Krav et Øjeblik skulde forføre dem til Sejrsraab. I Frankrig — Republikens Land — har man forbudt al offentlig Demonstration og Gadeoptog. Man frygter — ja, hvad frygter man? — Kan det skade Samfundet, at dets nyttigste Medlemmer gør et lille Skridt frem ad til en mere menneskeværddig Tilværelse?

Maa det ikke glæde ethvert tænkende Menneske, at Haandværkeren, der bygger vore Huse, Minearbejderen, der henter vore Kul og vore Metaller frem fra Minerne, de Arbejdere, der lossere vore Skibe, og som i deres Ansigt Sved hjælper os til vore daglige Fornødenheder, at de dog faar en lille Betingelse mere til Muligheden for et Familieliv.

Heldigvis stiller vi os anderledes i Danmark; saa godt kender dog Avtoriteterne og Folket her hinanden, at alle véd, vi er et fredelskende Folk, hos hvem et venligt og mildt Ord altid finder et godt Sted, selv hos de mest demonstrative Arbejdere.

Fordringen om en Normalarbejdsdag er derfor ikke mindre alvorlig ment i København og Provinserne, hvor Arbejderne samles, men der er den Forskel, at vi her i Danmark har bedre Udsigt til at faa Normalarbejdsdagen gennemført, netop fordi vi er et lille Folk, der gaar ud og ind i hverandres Hjem. Der er undertiden bleven sagt af Kvindesagens Modstandere, at de danske Kvinder har aldrig haft anden Interesse for sociale Spørgsmaal end Velgørenhedsselskaber. Der er noget sandt heri, men heller ikke den Virksomhed er uden Betydning; den har nemlig givet disse samme „velgørende Kvinder“ et grundigt Kendskab til Arbejderens fattige Hjem. Derfor er den oplyste Kvinde hans Ven, derfor forstaar hun hans Fordring bedre end mange Mænd. Hun ser, hvilken uhyre Betydning en Forkortelse af Arbejdstiden har for Hjemmene. Naar Haandværkeren eller Arbejdsmanden kommer tidligt fra Arbejde, er han vel tilmode, han møder i Hjemmet med et lyst Smil. Smaaabørnene er ikke komne i Seng. Han faar Lyst til at tage den lille paa Skødet, han glæder sig over Barnets morsomme Pludren og søde Smil. Moderen er glad. Maden nydes i Ro, og den hyggelige Time har knyttet Ægtefællerne nærmere til hinanden. De ser begge lysere paa Tilværelsen.

Der trænges ikke til nogen Opstrammer — der soves ikke sløvt som en Sten, naar Maaltidet er omme, men man begynder næste Dag med Lyst sit Arbejde, fordi baade Sjæl og Legeme har faaet naturlig Hvile.

De, der siger, at Arbejderne vil bruge deres Fritid til Drikkeri og andet ondt, de kender ikke Naturens Love, ti jo mere normalt et Menneske lever, des sikrere vækkes han til højere Interesser. Nedbrydes Men-

nesket ved Slid og materiel Elendighed, da synker han ogsaa i Lavhed.

Men det er ikke blot Arbejderne, der vil vinde ved en Forkortelse af Arbejdstiden, det er i ikke ringere Grad Middelstanden. Indkøb kan gøres tidligere, Handelsmanden kan lukke sin Bod, Maaltiderne kan indtages tidligere. Kvinderne og ikke mindst Tjenestepigerne faar Fritid — alle vil det gavne.

Samfundet vinder i Sundhed, og Sundhed betyder større Produktionsevne og Selvdækning — altsaa større Lykke.

Lad os Kvinder lægge vor Stemme i Vægtskaalen for Indførelse af en Normalarbejdsdag paa 8 Timer i Værksteder og Fabriker og i alle offentlige Foretagender, for Kvindernes Skyld, for Børnernes Skyld og for hele Samfundets Vel.

Johanne Meyer.

Fra Valgene.

Odense Amts 1ste Valgkreds, Odense.

Valgbestyrelsens Formand gav Interpellantinden Ordet af Galanteri mod Damerne. Intp. frabad sig Galanteriet og oplyste, at det, Kvinderne fordrer, er Retfærdighed.

Følgende to Spørgsmaal blev stillet paa Kvindevalgretsforeningens Opfordring, og følgende tredje paa Dansk Kvinde-samfunds:

Paa *Kvindevalgretsforeningens* Opfordring skal jeg tillade mig at spørge Kandidaterne, om de i Betragtning af, at Kvinderne betaler saa vel direkte som indirekte Skatter i samme Forhold som Mændene, vil arbejde for, at de faar lige Del med Mændene i Bevillingsretten, og om Kandidaterne i Betragtning af, at Kvinderne er Landets Love underlagte saa vel som Mændene, vil støtte Bestræbelser, der gaar ud paa at give Kvinder lige politisk og kommunal Valgret og Valgbarhed med Mændene.

Fremdeles ønsker D. K. spurgt: om Kandidaterne vil være med til at betrygge den gifte Kvindes Medbestemmelsesret over Børnene, Husvæsenet og Pengene.

Højres Kandidat, Hr. Guldsmed Emil Christiansen, kunde paa ingen Maade være med til at arbejde for den gifte Kvindes Valgret. Han henviste til sit eget lykkelige 18-aarige Ægteskab; nu er han Enkemand og var glad for, at han ikke skulde giftes igen, hvis Kvinderne fik de forlangte Rettigheder.

Socialisternes Kandidat, Hr. Sigv. Olsen, behøvede jo egentlig ikke at svare, da Svaret alt er givet i dette Partis Program. Ja, han vilde være med til at arbejde for Kvindens politiske og kommunale Valgret og Valgbarhed og til at betrygge den gifte Kvindes Medbestemmelsesret over Børnene, Husvæsenet og Pengene, og det vilde han, selv om han derfor skulde miste mange Stemmer i denne Kreds.

Venstres Kandidat, Hr. Protokolsekretær Povl Sveistrup, undgik at komme ind paa Valgretten, nævnte, at den kommunale først vil komme til at foreligge og fremhævede, at Kvinden vil faa et Arbejde i Fattigudvalgene. Med Hensyn til Hustruens Medbestemmelsesret over Børnene talte S.

sympatetisk og kunde altsaa give denne Sag sin Stemme. S. R.

Odense, 20. April 1892.

Denne Dag sammenlignet med sidste Valgdag har Kvindesagen i Odense vundet betydeligt. Sidst var det ikke behageligt at gaa til Valg, da mange gjorde Grin med de faa „Hvad vi vil“ Kvinder, der da var mødt. I Dag blev Interpellantinden hørt med lige saa stor Ro som Kandidaterne. Paa det første af de velbekendte Spørgsmaal blev der svaret fra den store Forsamling, men med en vis Ro og Værdighed svarede hun: „Det er ikke Dem, men Kandidaterne, jeg i Dag spørger!“

Kandidaternes Svar var: Christiansen: Nej; Olsen: Fuldstændig enig med Spørgerinden; Sveistrup: Kunde slutte sig til kommunal Valgret, hvorimod han ansaa den Tid fjernere, da der kunde være Tale om politisk Valgret.

Der var mødt omkring ved 20 Kvinder, dels af Valgretsforeningen og dels af Dansk Kvindesamfund, Odense Kreds.

I Halvrimmen-Kredsen interpellerede Lærer Skjoldborg, Koldmose, Kandidaterne om Kvindesagen og Fredssagen i Overensstemmelse med de trykt udsendte Formularer.

Kandidaterne, Berthelsen (moderat) og Lassen (radikal), besvarede Spørgsmaalet om Kvindernes kommunale og politiske Valgret ens derhen, at de begge først vilde lovgive og lovordne paa det formueretlige Omraade. Men derefter vilde de begge efterhaanden gaa til baade politisk og kommunal Valgret for Kvinder.

De vilde begge virke ivrigt for Voldgift og Fredssagen, de vilde yde Statsbidrag til Sagens Fremme og i det hele paa enhver mulig Maade støtte Fredsbestræbelserne. — Vilh. Lassen syntes dog mest begejstret for Fredssagen.

Spørgsmaal og Svar.

Spørgsmaal.

Jeg har en eneste Søster; hun er sindsyg. Hun ejer en Købstadejendom, som bestyres af to Kuratorer, der aflægger Overformynderiet Regnskab for deres Virksomhed. Kan de nægte mig at se dette Regnskab saa vel som Regnskab over, hvad min Søster koster paa Anstalten? Vi er hinandens eneste Arvinger.

Svar.

Ja, det, at De er Arving, berettiger Dem ikke til at forlange at se Regnskabet.

Spørgsmaal.

Naar man vil have de Skyldige straffet, hvorledes har man da at forholde sig overfor et Tilfælde som nedenstaaende:

Et Par Studenter benytter en ældre Dames daglige Fraværelse en Time eller noget mere fra Hjemmet til at trænge ind i hendes Hus for der at ryge Cigar og drive Spas med et Par umyndige unge Piger?

Svar.

Anmelde Sagen for Politiet.

Andet er der ikke at gøre, hvis man